

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **L. Č.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Všeckou, advokátem se sídlem Orlická 163, Hradec Králové, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové** se sídlem Horova 17, Hradec Králové 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. září 2007, č. j. 31 Ca 225/2006 - 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) shora uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba na zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové (dále též „žalovaný“) ze dne 29. září 2006, č. j. 2091/110/2006-Ha. Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Litomyšli (dále též „správce daně“) ze dne 6. prosince 2005, č. j. 34985/05/264970/4002, kterým bylo stěžovateli sděleno penále na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1999 ve výši 118 368 Kč.

Krajský soud ve svém rozhodnutí k námitce stěžovatele především dovodil, že není důvodná námitka stěžovatele, že právo vyměřit daňové penále je promlčeno a prekludováno.

K druhé žalobní námitce stěžovatele, podle níž stěžovatel zaplatil daň včas a jenom postup správce daně, který poté převedl tuto platbu na nedoplatek starších daní, způsobil, že dodatečně, a to po splnění daňové povinnosti, vykázal žalovaný v evidenci nedoplatek na této dani za rok 1999, pak krajský soud uvedl, že se jí nemohl s ohledem na § 50 odst. 3 daňového řádu a § 75 odst. 2 s. ř. s. zabývat, neboť stěžovatel tyto námitky neuplatnil v odvolání proti rozhodnutí správce daně.

II.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti tvrdí důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s. Stěžovatel především namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem, a to konkrétně otázky vzniku práva na daňové penále k jistíně daně. Skutkovou podstatou věci je postup správce daně po zaplacení, když ten s řádně a včas zaplacenou platbou na aktuální daňovou povinnost nakládal tak, že jí zaúčtoval na dřívější nedoplatek na téže dani a s ním jdoucím daňovým penále. Aktuální daň přitom stěžovatel zaplatil včas a řádně a není tedy dán žádný důvod k tomu, aby ohledně této daně byl postižen daňovým penále. Stěžovatel dále upozorňuje, že krajský soud se odmítl vypořádat se zásadní námitkou obsaženou v žalobě, spočívající právě v absenci vzniku práva na příslušenství daně, tedy daňového penále, neboť daň byla řádně a včas zaplacená. Krajský soud rozhodl s odkazem na § 50 odst. 3 daňového řádu a § 75 s. ř. s. přesto, že právě tato otázka je elementárním základem existujícího sporu, a jako takovou jí výslovně zmiňuje a s věcí se vypořádává i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Stěžovatel uzavírá, že nelze připustit, aby řádné a včasné plnění aktuálních daní bylo spojeno se vznikem povinnosti hradit daňové penále.

Žalovaný podal dne 14. 12. 2007 stručné vyjádření v dané věci, v němž se odvolává na důvody obsažené ve svém rozhodnutí a ztotožňuje se s rozhodnutím krajského soudu.

III.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel především namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť se krajský soud ve svém rozsudku nezabýval jeho klíčovou žalobní námitkou, kterou stěžovatel označil v žalobě jako námitku hlavní, a podle níž stěžovatel zaplatil daň včas, pročež nikdy nemohl být v prodlení.

K tomu uvádí Nejvyšší správní soud následující.

Podstatou soudního přezkumu správního rozhodnutí je přezkum jeho zákonnosti. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu *rozhodnutí odvolacího orgánu nebude možno shledat nezákonným pouze za předpokladu, že odvolací orgán v daňovém řízení přezkoumá (a správně posoudí) rozhodnutí orgánu prvoinstančního jednak v rozsahu požadovaném v odvolání (§ 50 odst. 3 věta první daňového řádu), jednak (nad rámec tohoto rozsahu) i z důvodů uvedených v § 50 odst. 3 větě druhé daňového řádu, které nutno vykládat extenzivně. Pouze důvody nespádající do takto široce vymezeného rozsahu přezkumu jsou důvody, kterými není odvolací orgán povinen (a ani oprávněn - toto vyplývá ze zásady legální licence ve spojení s § 50 odst. 3 větou první a druhou daňového řádu, jež vymezují rozsah přezkumu) se v rámci rozhodování o odvolání zabývat, a které tedy nemohou - pokud je jen a pouze o ně opřena následná správní žaloba proti tomuto rozhodnutí - být důvodem pro to, aby správní soud takto napadené rozhodnutí shledal nezákonným* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2006, č. j. 2 Afs 31/2005 - 57, publ. jako č. 868/2006 Sb. NSS).

Stěžovatel uvádí, stejně jako ve zcela shodně sepsaných kasačních stížnostech vedených před zdejším soudem pod sp. zn. 1 Afs 3/2008 a 1 Afs 5/2008, že žalovaný ve svém rozhodnutí ke stěžejní námitce stěžovatele, spočívající v absenci prodlení postihnutelného daňovým penále, uvedl, že „nedůvodným se jeví tvrzení stěžovatele, že nebyl v prodlení s úhradou daně z příjmů a tedy správce daně nemohl vyměřit daňové penále.“ Takovýto text nicméně rozhodnutí žalovaného přezkoumávané krajským soudem v této věci (na rozdíl od rozhodnutí téhož žalovaného ve věcech vedených před zdejším soudem pod sp. zn. 1 Afs 3/2008 a 1 Afs 5/2008) vůbec neobsahuje. Je zjevné, že stěžovatel mechanicky převzal svou právní argumentaci obsaženou ve věcech vedených před zdejším soudem pod sp. zn. 1 Afs 3/2008 a 1 Afs 5/2008, jakkoliv tato argumentace je pro nyní projednávanou věc zcela irelevantní.

V nyní projednávané věci krajský soud správně dovodil (na rozdíl od obou shora uvedených věcí), že jedinou námitkou stěžovatele v odvolání proti rozhodnutí správce daně byla námitka promlčení práva předepsat penále, a také jen touto námitkou se byl žalovaný povinen zabývat. Žalovaný se také s touto námitkou vypořádal a poté shrnul, že toto stěžovatelovo tvrzení je nedůvodné, a k prodlení s úhradou daně z příjmů ze strany stěžovatele tedy došlo. Z toho plyne, že krajský soud ve svém rozhodnutí zcela v souladu se zákonem posoudil, zda žalovaný jako odvolací orgán v daňovém řízení přezkoumal a správně posoudil rozhodnutí správce daně v rozsahu požadovaném v odvolání proti rozhodnutí správce daně (§ 50 odst. 3 věta první daňového řádu). Nutno zdůraznit, že na daný případ nebylo možno aplikovat ani větu druhou § 50 odst. 3 daňového řádu, neboť je nepochybné, že teprve ve správních žalobě uplatněný argument o neexistenci prodlení s platbou daně nemohl „vyjít najevo“ při řízení o odvolání ve smyslu právě uvedeného ustanovení; ostatně z *jediné* námitky stěžovatele uvedené v odvolání proti rozhodnutí správce daně vyplývala nejenom námitka promlčení, ale též implicitně stěžovatelův předpoklad, že sám byl (a musel být) v prodlení s úhradou daně, neboť jinak by samozřejmě námitka promlčení nepřicházela v úvahu. Ostatně ani sám stěžovatel v kasační stížnosti neargumentuje aplikací § 50 odst. 3 věty druhé daňového řádu, a vychází jen z jím tvrzených skutečností, které jsou ale ve zřejmém rozporu s obsahem napadeného rozhodnutí žalovaného i odvoláním podaným v této věci.

Stěžovatel tedy neuspěl s prvou ze svých stížnostních námitek. Proto ani Nejvyšší správní soud se nemohl zabývat druhou námitkou stěžovatele, která směřuje na meritorní přezkum otázky, zda stěžovatel byl či nebyl v prodlení s úhradou daně, a tedy zda mohlo či nemohlo vzniknout právo na daňové penále. Jak Nejvyšší správní soud shora uvedl, zákonnost rozhodnutí žalovaného nutno posoudit se zřetelem na § 50 odst. 3 daňového řádu. Protože stěžovatel v odvolání proti rozhodnutí žalovaného prodlení s úhradou daně nezpochybnil, a dokonce jej (na rozdíl od věcí vedených před zdejším soudem pod sp. zn. 1 Afs 3/2008 a 1 Afs 5/2008, kde byly v odvolání obsaženy i další námitky) implicitně svou *jedinou* námitkou potvrdil, nemohl se ani Nejvyšší správní soud zabývat teprve v žalobě poprvé uvedenou námitkou spočívající v tom, že se stěžovatel nedostal do prodlení s úhradou daně, neboť tato námitka nemůže zpochybnit zákonnost rozhodnutí žalovaného.

Nejvyšší správní soud na závěr k této věci podotýká, že se ztotožňuje se stěžovatelem potud, že mu vskutku „svědčí výtku argumentační pasivity v řízení předchozím.“ Procesní nedostatky s obranou jeho vlastních práv nicméně neskončily v řízení před správními orgány, nýbrž pokračují též v řízení před krajským soudem a nyní i před soudem kasačním, pokud stěžovatel polemizuje se zcela jiným rozhodnutím žalovaného, než které bylo předmětem přezkumu ve správním soudnictví v této věci.

Stěžovatel se svými námitkami tedy neuspěl. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší

správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2008

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu